

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 944/2017
01.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Бранислава Босиљковића, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ из ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Данило Ковачевић, адвокат из ..., и тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 738/2016 од 13.12.2016. године, у нејавној седници већа одржаној 01.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 738/2016 од 13.12.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ВВ изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 738/2016 од 13.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 542/15 од 20.06.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени ББ да тужиоцу исплати износ од 177.225,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.07.2013. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена ВВ да тужиоцу исплати солидарно са туженим ББ износ од 177.225,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.07.2013. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 94.189,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 738/2016 од 13.12.2016. године, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу П 542/15 од 20.06.2016. године у ставу другом и трећем изреке, тако што је обавезана тужена ВВ да заједно са туженим ББ тужиоцу „АА“..., солидарно исплати укупан износ од 177.225,00 динара, са законском затезном каматом почев од 12.07.2013. године па до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 94.189,00 динара. Ставом другим изреке другостепене пресуде, обавезана је тужена ВВ да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 38.689,00 динара.

Тужена ВВ је против другостепене пресуде благовремено поднела посебну ревизију, ради уједначавања судске праксе, у смислу члана 404. став 1. Закона о

парничном поступку, наводећи да различити судови у истој правној ситуацији одбијају идентичне тужбене захтеве тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 - УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене ВВ у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Наиме, према утврђеном чињеничном стању, тужена ВВ је закупац возила ... рег. бр. ... по уговору о закупу закљученим са ГГ, као закуподавцем, које возило осим именоване, по овлашћењу за коришћење, могу користити још и чланови њене породице ДД и тужени ББ. Тужени ББ је 13.11.2011. године у ..., управљајући овим возилом под дејством алкохола, скривио саобраћајну незгоду и том приликом причинио штету на возилу ЂЂ. Тужилац је, сагласно члану 28. став 2. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“, бр. 51/09 и 78/11), исплатом штете оштећеном ЂЂ ступио у његова права према лицу одговорном за штету за исплаћени износ од 177.225,00 динара. Првостепени суд је закључио да је тужени ББ одговоран да накнади регресну штету тужиоцу па је у односу на њега тужбени захтев усвојио, а одбио тужбени захтев у односу на тужену ВВ јер она није власник возила. Другостепени суд је нашао да је одговорност туженог ББ солидарна са одговорношћу тужене ВВ зато што се њена одговорност заснива на чињеници да јој је власник ГГ ово возило поверио на коришћење, дакле на основу одредбе члана 176. став 1. Закона о облигационим односима којом је прописано да уместо имаоца ствари, и исто као он, одговара лице коме је ималац поверио ствар да се њом служи, или лице које је иначе дужно да је надгледа, а није код њега на раду.

Тужена ВВ у ревизији наводи да је побијана пресуда у директној колизији са низом других судских одлука које су донете у идентичним ситуацијама. Посебно указује на пресуду Апелационог суда у Београду Гж 11717/10 од 10.11.2011. године, којом је правноснажно одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужено Друштво за осигурање да им накнади штету коју су претрпели смрћу ћерке и сестре тужилаца у саобраћајној незгоди коју је проузроковала својом непажњом. Апелациони суд у Београду је закључио да тужени осигуравач није у обавези да тужиоцима накнади штету коју трпе, јер је за саобраћајну незгоду искључиво одговорна ћерка и сестра тужилаца, која је управљала моторним возилом осигураним код туженог. Како према одредби члана 85. Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“, бр. 30/96...), право на накнаду штете не би припадало возачу који је управљао моторним возилом чијом употребом је причињена штета, то право на накнаду штету не може припадати ни тужиоцима као родитељима и сестри лица које је управљало возилом и проузроковало саобраћајну незгоду у којој је изгубило живот.

Врховни касациони суд је оценио да се побијана пресуда и пресуда Апелационог суда у Београду на коју се позива ревидент не односе на исте чињеничне и правне ситуације, јер се прва односи на одговорност лица за накнаду регресне штете осигуравачу, а друга на искључење обавезе осигуравача на накнаду штете по основу осигурања од аутоодговорности. С обзиром на то да ревидент није пружио доказе о томе да је у погледу одлучивања о регресном захтеву осигуравача судска пракса неуједначена, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и применом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, па је утврдио да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају, тужба ради накнаде штете по регресном захтеву тужиоца поднета је 26.01.2015. године. Побијана другостепена пресуда донета је 13.12.2016. године, а тужени су солидарно обавезани да тужиоцу накнаде штету у укупном износу од 177.225,00 динара, са законском затезном каматом почев од 12.07.2013. године па до коначне исплате. Дакле, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, ради се о спору мале вредности у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и у коме, према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић